

Sygn. akt: I C 464/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Donata Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa A. H.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki A. H. kwotę 5.477,76zł (pięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt siedem złotych 76/100) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.727,76zł od dnia 04.04.2014r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki A. H. kwotę 2.674,40zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 464/14

UZASADNIENIE

Powódka A. H. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) Spółka Akcyjna w S. kwoty 5. 505, 35 zł. Na żądane świadczenie składały się: kwota 4.755,35 zł należna tytułem odszkodowania uzupełniającego wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 04 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwota 750 zł tytułem sporządzenia na zlecenie powódki prywatnej opinii uzupełniającej. Nadto powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 02 marca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ jej samochód marki C. (...) o nr rej. (...). Osoba odpowiedzialna za zdarzenie była ubezpieczona w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powódka powiadomiła pozwanego o zaistniałej szkodzie, w wyniku czego, po sporządzeniu odpowiedniego kosztorysu pozwany uznał, iż powódce należy wypłacić z tego tytułu kwotę w wysokości 4. 493, 59 zł. Powódka nie zgadza się jednakże z takim rozliczeniem szkody, albowiem przeprowadzona na jej zlecenie szczegółowa analiza wykonanego przez pozwanego wyliczenia szkody wskazuje, że pozwany nieprawidłowo wyliczył należne powódce odszkodowanie. Pozwany niezasadnie zastosował urealnienie części zamiennych w wysokości 50 %, a ponadto zaniżył średnią stawkę za roboczogodziny potrzebne do przywrócenia

pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, które w kosztorysie sporządzonym przez pozwanego opiewają na kwotę 50 zł, natomiast średnia stawka na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego wynosi 90 zł. Nadto, powódka zaznaczyła, iż pozwany zastosował potrącenie za materiał lakierniczy, który kształtuje się w wysokości 67 %. Powódka w związku z koniecznością wyliczenia faktycznego kosztu przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia zleciła sporządzenie opinii prywatnej rzeczoznawcy techniki samochodowej ruchu drogowego D. F., za którą zapłaciła 750 zł. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, wg opinii prywatnej odpowiadał kwocie 9. 248, 94 zł. Powódka zaznaczyła, iż do chwili wytoczenia powództwa pozwany nie dokonał na jej rzecz wypłaty odszkodowania uzupełniającego, a winien uiścić, w związku z wcześniejszą wpłatą, jeszcze dodatkowo kwotę 4. 755, 35 zł. Pismem z dnia 04. 03. 2015 r. powódka rozszerzyła powództwo o kwotę 1. 154, 63 zł.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie powódki powództwo jest w pełni zasadne i konieczne.

(pozew- k: 2-6, pismo- k. 77- 84, pismo- k. 169)

Nakazem z dnia 15 kwietnia 2014 r. wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny uwzględnił w całości powództwo i nakazał zapłacić pozwanemu na rzecz powódki żadaną przez nią kwotę.

(nakaz- k. 24)

W dniu 12 maja 2014 r. pozwany wniósł sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Pozwany zaznaczył, iż mógł się przychylić do roszczenia powódki jedynie w takim zakresie, w jakim poniesienie przez nią kosztów było rzeczywiście uzasadnione i uwzględniało obowiązującą cenę rynkową za tego typu usługę. Wysokość poniesionej przez powódkę szkody została natomiast określona przez pozwanego według średnich cen rynkowych, a wyplacona kwota była adekwatna do wysokości szkody oraz kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Pozwany zauważył także, że brak jest podstaw do stwierdzenia, że użycie powszechnie znanych alternatywnych części należałoby uznać za niewystarczające do naprawy pojazdu. Części zamiennie o porównywalnej jakości są bowiem tej samej jakości co komponenty, które są lub były stosowane do montażu danych pojazdów samochodowych. Nadto, w ocenie pozwanego, powódka nie wykazała w żaden sposób, iż użycie oryginalnych części było konieczne i niezbędne, co więcej nie wykazała w ogóle faktu ich użycia, jak i faktu ich zakupu. Odnosząc się do przedłożonej przez powódkę opinii pozwany zaznaczył, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem opinia prywatna stanowi wyłącznie fakt twierdzenia i prywatnego stanowiska powoda, na którym się opiera, a nie stanowi wyłącznej podstawy do uznania danego roszczenia za zasadne. Pozwany nie uznał również za zasadny zwrot kosztów prywatnego kosztorysu naprawy, albowiem koszt ten nie pozostaje w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem ubezpieczeniowym. W związku z faktem, że powódka w żaden sposób nie udowodniła skąd wynika żadana przez nią kwota odszkodowania uzupełniającego – nie przedstawiła dowodu na zakup oryginalnych części zamiennych i nie przedstawiła rachunków za przeprowadzoną naprawę, a przedłożona przez nią kalkulacja jest wyliczeniem czysto teoretycznym, które zawiera zawyżone stawki naprawy i kosztów części zamiennych, powództwo winno zostać oddalone.

(sprzeciw- k. 29-30)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 02 marca 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód powódki marki C. (...) o nr rej. (...). Osoba odpowiedzialna za zdarzenie była ubezpieczona w zakresie OC u pozwanego. Powódka powiadomiła pozwanego o szkodzie, w wyniku czego wszczęte zostało postępowanie likwidacyjne, a następnie wypłacono odszkodowanie w kwocie 4. 493, 59 zł.

(okoliczności bezsporne)

Powódka, w związku z doznaną szkodą zleciła sporządzenie opinii prywatnej rzeczoznawcy mechaniki samochodowej i ruchu drogowego- D. F., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą: DIM D. F.. W wyniku sporządzonej ekspertyzy faktyczny zakres uszkodzeń pojazdu ustalony został na kwotę 9.248, 94 zł. Za sporządzenie przedmiotowej opinii powódka uiszczyła na rzecz D. F. kwotę 750 zł, na dowód czego otrzymał fakturę nr (...).

(dowody: kalkulacja wyceny pojazdu z dnia 03. 04. 2014 r.- k. 13- 17, faktura- k.18)

Powołany w niniejszej sprawie biegły z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego i szkód komunikacyjnych B. G. pierwotnie wycenił, iż koszt naprawy uszkodzonego pojazdu należącego do powódki wynosi kwotę 9. 035, 49 zł. W wyniku wniesionych do w/w opinii zastrzeżeń, w toku postępowania wydana została druga opinia- uzupełniająca, w której wysokość szkody wyceniona została na kwotę 10. 403, 57 zł. Niemniej jednak, to opinia również została skorygowana, a w rezultacie koszty naprawy ustalone zostały na kwotę 9. 221, 35 zł.

(dowody: opinia- k. 108- 116, opinia- k. 160- 164, świadek biegły B. G.- k. 189, opinia- k. 190- 196)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie powódki podlegało uwzględnieniu w znacznej części.

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie został ustalony w głównej mierze na podstawie okoliczności, które pozostawały poza sporem stron postępowania. Dotyczy to w szczególności zaistnienia zdarzenia wywołującego szkodę z dnia 02.03.2014 r., odpowiedzialności za jego skutki po stronie kierowcy ubezpieczonego w (...) Spółka Akcyjna w S. oraz sporządzenia opinii prywatnej przez D. F. na zlecenie powódki. Spór w niniejszej sprawie dotyczył zaś wysokości należnego powódce z tytułu poniesionej szkody odszkodowania oraz żądanego przez nią zwrotu wydatków poniesionych tytułem sporządzenia prywatnej opinii.

Rozważania w niniejszej sprawie należy rozpocząć od art. 805 § 1 k.c., który stanowi, iż przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Na gruncie przedmiotowej sprawy nie było wątpliwości, że w dacie kolizji pozwany obejmował sprawcę kolizji ochroną ubezpieczeniową OC. Zdarzenie, objęte przedmiotem umowy zatem zmaterializowało się – nie podważał tego ubezpieczyciel. Zgodnie z dyspozycją art. 805 § 2 pkt 1 k.c. świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przewidzianego w umowie wypadku. Zgodnie zaś z art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013. 392 j. t. ze zmian.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę będącą następstwem m. inn. zniszczenia mienia. Świadczenie pieniężne, które wypłaca ubezpieczyciel jest ustalane według reguł rządzących cywilnym prawem odszkodowawczym, a więc o rodzaju i wysokości świadczeń należnych od ubezpieczyciela decydują przepisy kodeksu cywilnego. Nie ma zatem wątpliwości, że pojęcie szkody rozumie się szeroko, jako obejmujące wszelkie uszczerbki majątkowe (wyrok s. apel. w Łodzi z dnia 24. 07. 2014 r. I ACa 134/14). W myśl przepisu art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Na tle zaistniałego w niniejszej sprawie stanu faktycznego należy zgodzić się z istnieniem adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem- kolizją drogową, a szkodą w postaci, nie tylko ewentualnych wydatków związanych z naprawą uszkodzonego pojazdu, ale i wydatków poniesionych z tytułu sporządzenia prywatnej opinii rzeczoznawcy na zlecenie powódki. W sytuacji, gdy strona powodowa nie godzi się z wysokością odszkodowania wypłaconego przez ubezpieczyciela niejako zmuszona zostaje do poparcia swoich roszczeń opinią rzeczoznawcy. W niniejszej sprawie koniecznym zatem było, przed wystąpieniem z powództwem, zwrócenie się do osoby posiadającej wiedzę fachową o wydanie odpowiedniej ekspertyzy, w oparciu o którą powódka był w stanie określić wysokość wierzytelności, a w konsekwencji oznaczyć wysokość żądania pozwu. Koszt przedmiotowej ekspertyzy stanowi stratę w majątku powódki, a do naprawienia szkody powstałej z tego tytułu zobowiązany jest pozwany, jako podmiot na

którym ciąży obowiązek wypłacenia pełnej wysokości odszkodowania poszkodowanemu (uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04). Wydatek sporządzenia prywatnej ekspertyzy był niezbędny, albowiem na etapie, gdy ekspertyza została zamówiona według pozwanego szkoda istniała w mniejszym rozmiarze, a fakt jego poniesienia udowadnia znajdująca się w materiale dowodowym faktura, które została rozliczona w formie gotówkowej (k.18), co do wiarygodności której Sąd nie ma żadnych wątpliwości. Innego stanu rzeczy nie udowodnił również w tym przedmiocie pozwany.

Argumentując dalej zauważyć należy, że przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe miało w głównej mierze na celu ustalenie rzeczywistej wartości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, które należało przełożyć na należne powódce odszkodowanie. W tym zakresie Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego, która została sporządzona w sposób spójny i rzetelny. Zaakcentować należy także, odnosząc się do zarzutów pozwanego, iż zgodnie z aktualnym orzecnictwem, które tut. Sąd przyjmuje za własne, poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. W praktyce oznaczać to może, iż będą to autoryzowane warsztaty naprawcze związane z określoną marką samochodu i prowadzące obsługę serwisową pojazdu. Wybierając takie warsztaty, poszkodowany może się kierować m. inn. ich fachowością, rzetelnością obsługi i poziomem prac naprawczych oraz określonymi niekiedy profitami połączonymi ze stałą obsługą finansową. Uprawnienie poszkodowanego co do wyboru sposobu naprawienia szkody nie doznaje ograniczenia również w przypadku prawa wyboru rodzaju części, jakie zostaną użyte do naprawy samochodu- pod tym warunkiem, że dzięki temu nastąpi przywrócenie samochodu do stanu poprzedniego, czyli stan majątkowy poszkodowanego nie ulegnie poprawie. Ubezpieczyciel jest obowiązany zwrócić zatem poszkodowanemu pełne koszty naprawy samochodu, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 361 § 2 k.c. Tylko wówczas, gdy ubezpieczyciel wykazałby, iż naprawa samochodu przy użyciu nowych oryginalnych części przez serwis samochodowy doprowadziłaby do wzrostu wartości samochodu po naprawie w stosunku do stanu z przed wypadkiem, można ograniczyć by stosownie do tego faktu odszkodowanie. W przedmiotowym postępowaniu to jednakże nie nastąpiło. Nadto, uznać należy, iż powódka słusznie podniosła, iż pozwany zaniżył średnią stawkę za roboczogodziny potrzebne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, ustalając ją na wysokość 50 zł, albowiem zgodnie z opinią biegłego stawka za godzinę pracy warsztatu samochodowego kształtuje się na poziomie 90 zł netto.

W toku postępowania, opierając się na sporządzonej w sprawie opinii biegłego oceniającego szkodę na kwotę 10. 403, 57 zł, strona powodowa rozszerzyła swe roszczenie o kwotę 1. 154, 63 zł. W rezultacie powódka żądała zatem zasądzenia na jej rzecz kwoty 6. 659, 98 zł. Zauważyć należy jednakże, iż biegły zmienił przedłożoną w sprawie opinię, ustalając jednocześnie, iż wystarczającym w naprawie pojazdu powódki będzie naprawa tylnej podłogi, bez konieczności jej wymiany na nową i ostatecznie wycenił szkodę na kwotę 9. 221, 35 zł. Była to zatem kwota mniejsza niż powódka dochodziła w niniejszym postępowaniu tytułem odszkodowania uzupełniającego, o kwotę 27, 59 zł. Z tego tytułu powództwo zostało oddalone co do kwoty rozszerzenia oraz co do kwoty 27, 59 zł. W pozostałym zakresie Sąd uznał natomiast roszczenie powódki co do odszkodowanie uzupełniającego za w pełni zasadne. Ze względów określonych na wstępie przedmiotowego uzasadnienia Sąd zasądził na rzecz powódki również kwotę 750 zł z tytułu poniesionych przez nią kosztów sporządzonej opinii prywatnej. O odsetkach orzeczono na zasadzie art. 481 k.c., uwzględniając w terminie ich zasądzenia zasadę wynikającą z art. 817 k.c. oraz żądanie powódki w tym zakresie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c.– w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Sąd uwzględnił w tym zakresie wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika określone w spisie kosztów złożonym przez powódkę (k. 203), uiszczony przez nią wpis oraz wynagrodzenie powołanego w sprawie biegłego. Co więcej, zaznaczyć należy, iż Sąd wziął pod rozwagę, iż strona powodowa rozszerzyła powództwo pod wpływem błędnej opinii biegłego i tym samym nie zdecydował o obciążeniu jej kosztami w tym zakresie.

Sędzia Anna Kurzynowska-Drzażdżewska